

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਬੀਫੇਰ ਕਪੂਰ ਅਤੇ ਸੇਨੀ ਜੇ.ਜੇ

ਸ਼੍ਰੀ ਨੈਬਤ ਰਾਏ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

(1) ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, (2) ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਰੀਮਾਊਂਟ, ਵੈਟਰਨਰੀ ਅਤੇ ਫਾਰਮਜ਼

ਆਰਮੀ ਹੈੱਡ ਕੁਆਰਟਰਸ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1951 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 279

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ—ਆਰਟੀਕਲ 226 ਅਤੇ 300—ਦਾ ਦਾਇਰੇ—ਹਾਲਾਤ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ (1877 ਦਾ I)—ਧਾਰਾ 45 ਅਤੇ 46—ਅੰਡਰਲਾਈਗ ਸਿਧਾਂਤ—ਕੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੇ ਅਧੀਨ 2 ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਆਰਟੀਕਲ 226 ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇ—ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ—ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ—ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ—ਕੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਮੰਗਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ—ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਸਫਲਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। -ਇਕ ਹੋਰ ਉਪਾਅ ਖੁੱਲਾ ਹੈ, ਕੀ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਹੈ—ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਰਾਹਤ, ਕੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ—ਮੈਂਡਾਮਸ- ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ—ਕੀ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰਵ-ਅਧਾਰਤ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਵਿਵਾਦ ਵਿਚ ਤੱਥ - ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕਰੇਗੀ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰੇ - ਗਲਤ ਬਰਖਾਸਤਗੀ - ਦੁਖੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਾ ਉਪਾਅ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮਿਲਟਰੀ ਫਾਰਮਜ਼ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕਰੀਬ 20 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜੁਲਾਈ 1952 ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ 8 ਅਗਸਤ 1945 ਤੋਂ ਗਜ਼ਟਿਡ ਦਰਜੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਉੱਤੇ ਲੱਗੇ ਕੁਝ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਸਬ ਏਰੀਆ ਕਮਾਂਡਰ ਨੇ ਕੋਰਟ ਆਫ ਇਨਕੁਆਰੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 'ਤੇ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਜੂਨ 1950 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਸਤੰਬਰ 1951 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ ਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਸਨੂੰ 24 ਨਵੰਬਰ 1951 ਤੋਂ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਨਾ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਫਸਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਿਰਫ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਮਿਲਟਰੀ ਫਾਰਮਜ਼ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾਏ ਜਾਣ

ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਮੋਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਇਨਕੁਆਇਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਤ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਹ ਆਰਮੀ ਇੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ (ਇੰਡੀਆ) ਦੇ ਨਿਯਮ 212(2) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਨੇਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਮੋਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਸਧਾਰਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਕਿਉਂਕਿ-

- (i) ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਉਪਾਅ ਹੈ;
- (ii) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ;
- (iii) ਆਰਟੀਕਲ 226 ਆਰਟੀਕਲ 300 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ; ਅਤੇ
- (iv) ਜਦੋਂ ਤੱਥ ਵਿਵਾਦਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਮੰਨਿਆ—(1) ਕਿ ਸ਼ਬਦ 'ਅਧਿਕਾਰ' ਅਤੇ 'ਅਧਿਕਾਰ' ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਅੰਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗਜ਼ਟਿਡ ਰੁਤਬੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਫਸਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ।

- (2) ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਗੈਰਵਾਜ਼ਬ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਂਟ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਪੜਾਅ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਆਈ. ਐੱਮ. ਲੈਲ ਦਾ ਕੇਸ (1), ਇਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ; ਰਵੀ ਪ੍ਰਤਾਬ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (2), ਅਵਧੇਸ਼ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (3), ਸਿੱਖਿਆ ਬੋਰਡ ਬਨਾਮ ਰਾਈਸ (4), ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਬੋਰਡ ਬਨਾਮ ਆਰਲਿਜ (5)।

- (3) ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਆਰਮੀ ਇੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ (ਇੰਡੀਆ) ਦੇ ਨਿਯਮ 212 ਦਾ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਂਟ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ।

ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ਼ ਸਟੇਟ ਫਾਰ ਇੰਡੀਆ (6) ਅਤੇ ਸੈਂਟਨ ਬਨਾਮ ਸਮਿਥ (7) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

- (4) ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਉਪਾਅ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਰਿੱਟ ਦੁਆਰਾ ਉਪਾਅ ਉਸ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇੰਗਲੈਂਡ ਅਤੇ ਵੇਲਜ਼ ਲਈ ਰਾਈ ਬਨਾਮ ਚੈਰਿਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਜ਼ (1), ਰੀ ਐਲਵਰਟਨ ਆਰ. ਚੈਪਮੈਨ (2), ਹੈਲਸਬਰੀਜ਼ ਲਾਅਜ਼ ਆਫ਼ ਇੰਗਲੈਂਡ, ਹੈਲਸ਼ੈਮ ਐਡੀਸ਼ਨ, 9ਵੀਂ ਜਿਲਦ, ਪੰਨਾ 773-774 ਅਤੇ ਫੇਰਿਸ ਆਨ ਐਕਸਟਰਾਆਰਡੀਨਰੀ ਲੀਗਲ ਰੀਮੇਡੀਜ਼, ਪੰਨਾ 245, 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ; ਰਸ਼ੀਦ ਅਹਿਮਦ ਬਨਾਮ ਮਿਉਂਸਪਲ ਬੋਰਡ ਕੈਰਨਾਤ (3), ਵੱਖਰਾ।

- (5) ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹਨ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਜੋ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ।

ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ ਚੌਧਰੀ ਬਨਾਮ ਦਿ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ (4), ਇਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ; ਬ੍ਰਿਜਨੰਦਨ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (5), ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ।

- (6) ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਜੇ ਕਿ ਉਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹਨ ਜੋ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜੁਪੀਟਰ ਜਨਰਲ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਰਾਜਗੋਪਾਲਨ (6) ਅਤੇ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਐਲਬ੍ਰਿਜ ਵੈਸਟਨ (7), 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

- (7) ਕਿ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਮੰਗ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੀ ਨਿਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 46 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ। . ਸ਼ਿਓਸ਼ੰਕਰ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ (8), ਵੱਖਰਾ।

- (8) ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿਗਰਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗੀ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗੀ।

ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਬਲੂਮਸਬਰੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (9) ਅਤੇ ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਸਵਾਨਸੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (10), 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ^

- (9) ਕਿ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਆਰਟੀਕਲ 300 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰ, ਨਿਰਦੇਸ਼, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਰਿੱਟ ਆਦਿ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

ਪ੍ਰਾਂਤ ਬੰਬਈ ਬਨਾਮ ਖੁਸ਼ਾਲ ਦਾਸ (1), ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

- (10) ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਗਲਤ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਲਈ ਦੁਖੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਾ ਉਪਾਅ ਹਰਜਾਨੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੈ। "ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਜਿਸ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਾਕੰਸ਼ "ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ" "ਅਹੁਦੇਦਾਰ" ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। "ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਰਥ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ: -

- (a) ਕਿ ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ;
- (b) ਕਿ ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਪੇਟੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ;
- (c) ਕਿ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੱਕ, ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ 'ਵਿਗਿਆਪਨ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼' ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ 24 ਨਵੰਬਰ 1951 ਤੋਂ ; ਅਤੇ
- (d) ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਾਂ ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇਗੀ।

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਰਾਮ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਏ.ਸੀ. ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਐਸ ਐਮ ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਜਜ਼ਮੈਂਟ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਜੋ ਨੈਬਤ ਰਾਏ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲਟਰੀ ਡੇਅਰੀ ਫਾਰਮ ਦਾ ਮੈਨੇਜਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੰਗਲੋਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸੇਵਾ 17 ਜਾਂ 19 ਨਵੰਬਰ 1951 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 22-11-1951 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੂਰਕ ਪਟੀਸ਼ਨ 22-4-1952 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕੁਝ ਵਾਧੂ ਤੱਥ ਅਤੇ ਆਧਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮਿਲਟਰੀ ਫਾਰਮਜ਼ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 29 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਜੁਲਾਈ 1952 ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਇੱਕ ਨੁਕਤੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਵੀਂ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ; ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ 8-8-1945 ਤੋਂ ਗਜ਼ਟਿਡ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਏ ਰਾਹੀਂ), ਕਿ 6-9-1949 ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਮਾਂਦਾਰ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੀ ਕਾਰ ਅਤੇ ਉਸ ਕਲੀਨਰ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਇਸ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਫੌਜ ਦਾ ਚਾਰ ਗੈਲਨ ਪੈਟਰੋਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਖੜੀ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਸਬ ਏਰੀਆ ਕਮਾਂਡਰ, ਬੰਗਲੋਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਇਨਕੁਆਰੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 8-9-1949 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਕਿ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਇਨਕੁਆਰੀ ਨੇ 12-9-9 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਤੀਜਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। - 1949, ਜੋ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ ਸੀ/1 ਹੈ, ਕਿ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਭਾਵ, 13 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ, ਸਬ-ਏਰੀਆ ਕਮਾਂਡਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਇਹ ਹੁਕਮ 17-9-1949 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ 9-11-1949 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ 16 ਨਵੰਬਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜੀ ਅਤੇ ਐਚ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਆਰਮੀ ਇੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ, ਇੰਡੀਆ, 1949 ਦੇ ਨੰਬਰ 212 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

19-11-1949 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ I ਹੈ। ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 20-6-1950 ਨੂੰ ਮਿਲਟਰੀ ਫਾਰਮਜ਼ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਚਾਰ ਭੇਜਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਅੱਗੇ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਹ ਅਨੁਸੂਚੀ J ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ 31-7-1950 ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅਨੁਸੂਚੀ K ਹੈ। ਇੱਕ ਪੱਤਰ D/- 25-9-1951, Annexure L, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। MD/- 21-9-1951 ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨੇਕਰੀ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਮਿਤੀ 7-10-1951, Annexure N, ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ, ਜੋ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ O ਹੈ, ਮਿਤੀ 17/19 ਨਵੰਬਰ 1951 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ 24-11-1951 ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 311, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ, ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਆਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ ਸਬ ਏਰੀਆ ਕਮਾਂਡਰ, ਬੰਗਲੋਰ ਨੂੰ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਇਨਕੁਆਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉੱਤੇ, ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਕੋਈ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ (ਇਸ ਲਈ 1949 ਦੇ ਆਰਮੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ (ਇੰਡੀਆ) ਨੰਬਰ 212 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ), ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਬਾਰੇ ਅਸਪਸ਼ਟ

ਅਤੇ ਅਣਮਿੱਥੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਅਤੇ ਉਹ "ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ" ਦੁਆਰਾ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਧਾਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ: "ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ:

(a) ਕਿ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ;

(b) ਕਿ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਬੇਅਸਰ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ;

(c) ਕਿ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੱਕ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ 24-11-1951 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਹੋਏ 'ਵਿਗਿਆਪਨ ਅੰਤਰਿਮ' ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ

(d) ਕਿ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਾਂ ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਕਿ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਨਾਸਬ ਸਮਝੇ।"

22-4-1952 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਸਿਵਲੀਅਨ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਫਸਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕੁਝ ਪੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। 8-8-1945 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਇੱਕ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਫਸਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਜੋ ਕਿ 16-8-1949 ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰਾਲੇ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਫਾਰਮ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਅਫਸਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਜਾਂ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਫਾਰਮਜ਼ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਰਟ ਆਫ ਇਨਕੁਆਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇਸ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਕੋਰਟ ਆਫ ਇਨਕੁਆਰੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ, ਕਿ ਜਾਂਚ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਰੀਮਾਉਂਟ, ਵੈਟਰਨਰੀ ਅਤੇ ਫਾਰਮਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੋਰਟ ਆਫ ਇਨਕੁਆਰੀ ਦਾ ਗਠਨ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਫਾਰਮ ਵਿਭਾਗ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਈਐਸਐਚ ਦਾ ਚਾਰਜ ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਬ-ਏਰੀਆ ਕਮਾਂਡਰ ਬੰਗਲੋਰ ਜਾਂ ਜਨਰਲ ਆਫਿਸਰ ਕਮਾਂਡਰ-ਇਨ-ਚੀਫ, ਦੱਖਣੀ ਕਮਾਂਡ ਦੀ ਰਾਏ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਕੋਰਟ ਆਫ ਇਨਕੁਆਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਰਮੀ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 320(3) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਪਹਿਲਾ ਜਵਾਬ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਸਰਨ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਮਾਂਡਰ, ਅੰਬਾਲਾ ਉਪ ਖੇਤਰ ਦੇ ਦਸਤਖਤਾਂ ਹੇਠ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਜੇ ਵੀ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ ਅਤੇ 5-8-1952 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੇ 30 ਸਾਲ ਪੂਰੇ ਕਰਨਗੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਜੁਲਾਈ 1953 ਵਿਚ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 8-8-1945 ਤੋਂ ਗਜ਼ਟਿਡ ਦਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਮਾਦਾਰ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਇਹ ਜਾਂਚ ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁੱਧ ਦੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਿਲਟਰੀ ਵਿਭਾਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਚਾਰ ਗੈਲਨ ਪੈਟਰੋਲ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਬ-ਏਰੀਆ ਕਮਾਂਡਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਇਨਕੁਆਰੀ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਦਿਨ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਸੀ। 8-9-1949 ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਾਰ ਦੇ ਕਲੀਨਰ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਅਧੀਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 9 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਇਨਕੁਆਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ 12 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 13 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਬ-ਏਰੀਆ ਕਮਾਂਡਰ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕੇ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰਿਮਾਉਂਟ, ਵੈਟਰਨਰੀ ਅਤੇ ਫਾਰਮਜ਼ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ 21-9-1951 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਉਂ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਹ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਆਰਮੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ, ਨਿਯਮ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਆਰਮੀ ਰੀਮਾਉਂਟ ਵਿਭਾਗ ਅਤੇ ਮਿਲਟਰੀ ਫਾਰਮ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਆਰਥਿਕਤਾ ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਆਰਥਿਕਤਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਕਮਾਂਡਰ ਦੀ ਹੈ। ਗਠਨ ਜਾਂ ਖੇਤਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯੂਨਿਟ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੈਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਰੀਮਾਉਂਟ, ਵੈਟਰਨਰੀ ਅਤੇ ਫਾਰਮਜ਼ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੈਰਾ 16 ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੀ. ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਕੋਈ ਕੇਸ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਪੂਰਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ 31-7-1952 ਨੂੰ ਅੰਬਾਲਾ ਸਬ ਏਰੀਆ ਦੇ ਕਮਾਂਡਰ ਬ੍ਰਿਗੇਡੀਅਰ ਜੈ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗਜ਼ਟਿਡ ਦਫ਼ਤਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ, ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੇਜਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦਾ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਲਾਗੂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਿਹਾ, ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕਦੇ ਵੀ ਗਜ਼ਟਿਡ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ।

ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਵਲੀਅਨ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਫਸਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਫਾਰਮਜ਼ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਫਸਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾ- ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਾਬਕਾ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਨਾਗਰ 26-1-1952 ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1-12-1950 ਤੋਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਤੀਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਗੈਰ-

ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਉਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 320 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸੇਵਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਨੂੰ ਧਾਰਾ 320(3) ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 311 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਾਨੂੰ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦਲੀਲ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ:

(i) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਰਖਾਸਤ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਮਿਲਟਰੀ ਫਾਰਮ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ;

(ii) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੋਰਟ ਆਫ ਇਨਕੁਆਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ 1950 ਦੇ ਆਰਮੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 158 ਦੇ ਉਪਬੰਧ , ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ;

(iii) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ

(iv) ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜੁਰਮ ਬਾਰੇ ਕੋਰਟ ਆਫ ਇਨਕੁਆਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਤ ਨਤੀਜੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਹ ਆਰਮੀ ਇੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ (ਇੰਡੀਆ) ਦੇ ਨਿਯਮ 212 (2) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। .

ਯੂਨੀਅਨ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਇਹਨਾਂ ਚਾਰ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇਰਾਨ ਹਾਜ਼ਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਚਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਰ੍ਹਾ ਲਈ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਅਸਾਧਾਰਣ ਅਤੇ

ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਉਪਾਅ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। (ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ।)

ਜੇ ਸਮੱਗਰੀ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇੱਕ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਫਸਰ ਸੀ, ਅਤੇ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਿੱਟੇ ਲਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ.

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਗਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਬ ਏਰੀਆ ਕਮਾਂਡਰ ਜਿਸ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕੋਰਟ ਆਫ ਇਨਕੁਆਰੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਇਕ ਗਠਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਇਸਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਸਰਨ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾ 13 (ਡੀ) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਰਮੀ-ਇਨ-ਇੰਡੀਆ-ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨਜ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮਿਲਟਰੀ ਫਾਰਮਾਂ ਸਮੇਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਗਠਨ ਜਾਂ ਖੇਤਰ ਦਾ ਕਮਾਂਡਰ। ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਖੰਡਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੇਟੀਐਨਆਰ. ਕੋਰਟ ਆਫ ਇਨਕੁਆਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਾਰੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੌਰਾਨ ਹਾਜ਼ਰ ਸੀ। (ਸਬੂਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਤ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧੀ):

ਫਿਰ ਸ੍ਰੀ ਟੇਕ ਚੰਦ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 25-9-51 ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮਿਤੀ 21-9-1951 ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਭਾਵ. ਇਹ ਅਨੁਸੂਚੀ L ਅਤੇ M ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ 7-10-1951 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ Annexure N ਹੈ ਅਤੇ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ 17/19 ਨਵੰਬਰ 1951 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚਿਤ-ਓ ਹੈ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਸਬੰਧੀ ਸ੍ਰੀ ਟੇਕ ਚੰਦ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਰਟ ਅਨੁਸਾਰ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 311(2), ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ - 'ਹਾਈ ਕਾਮਰਸ। ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਲਈ v.

ਆਈਐਮ ਲਾਲ, 1948 ਐਫਸੀਆਰ 44, ਪੀਪੀ 63 ਅਤੇ 64 75 ਇੰਡ ਐਪ 225 (ਪੀਸੀ) 'ਤੇ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਾਂ ਦੇ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਿਰ੍ਹਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿਚ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਕੇ, ਮਿਤੀ 31-7-1950, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਜੇ, ਮਿਤੀ 20-6-1950, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ:

"*** ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸਿਆਣਪ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਰੈਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਆਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ।"

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 25-9-1951 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ, ਅਨੁਬੰਧ ਐਨ, ਮਿਤੀ 7-10-1951 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ 9-11-1949 ਨੂੰ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਅਫਸਰ ਸੀ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰਾਲਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਫਾਰਮਜ਼ ਅਫਸਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ। ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੱਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਫੌਜ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ 'ਤੇ ਹੋਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਬਾਰੇ ਇਸ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਇਨਕੁਆਰੀ ਦੀ ਖੋਜ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਖਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਉਸਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਸਨ, ਕਿ ਸਬੂਤ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖਾਤਿਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪੈਟਰੋਲ ਦੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਕੁਝ ਬਿਆਨ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਸਰਸ ਦੇ ਖਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। 29 ਸਾਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਤੇ 53 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜੁਲਾਈ 1952 ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਿਲਕੁਲ ਝੂਠੇ ਸਨ।

ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਨ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੂਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਾਂ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸਹੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਇਹ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਪਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮਿਸਟਰ ਟੇਕ ਚੰਦ ਦੁਆਰਾ - 'ਹਾਈ ਕਾਮਰਸ' ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਬਨਾਮ ਆਈਐਮ ਲਾਲ', 75 ਇੰਡ ਐਪ 225 (ਪੀਸੀ) ਲਈ। ਫੈਡਰਲ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਵਰਦਾ-ਕਬਾਰੀਅਰ ਜੇ., ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ - 'ਆਈਐਮ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਸੈਕਟਰੀ, ਆਫ਼ ਸਟੇਟ', ਆਈਐਲਆਰ (1944) ਲਾਹ 325 'ਤੇ ਪੀ. 347. ਫੈਡਰਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਮਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ:

"ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਸ਼ਾਂ, ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ

ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਬਰਖਾਸਤ ਜਾਂ ਘਟਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ, ਜੇ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਜਾਂ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਮੋੜਨਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦਾ ਅਸਲ ਨੁਕਤਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਿਰਣਾ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਜਾਂ ਘਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਜ਼ਾ ਉਸ ਦੇ ਕੁਝ ਕੰਮਾਂ ਜਾਂ ਭੁੱਲਾਂ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਆਧਾਰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੈਕਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਜ਼ਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਵੇਖੋ -- 'ਸੇਸੀ, ਆਫ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਆਈ.ਐਮ. ਲਾਲ'। 1945 ਐਫਸੀਆਰ 103 ਪੰਨਾ 139 'ਤੇ।

ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੀ ਕੇਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਸੰਘੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 240 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਨਿਯਮ 55 ਦੀ ਪ੍ਰਜਨਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ.... ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦਾ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਸ਼ ਹਨ। ਗੈਰ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਅਤੇ ਸੁਝਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਸਿਰਫ ਕਲਪਨਾਤਮਕ ਹਨ। ਇਹ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਂਟ ਨੂੰ ਉਹ ਮੈਕਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਸਿਰਫ ਇਹ ਜੋੜ ਦੇਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੈਕੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਂਟ ਨੇ ਨਿਯਮ 55 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਪੜਾਅ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ ਕਰੇ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੇ ਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰੇ।"

ਸ਼੍ਰੀ ਟੇਕ ਚੰਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਵਸਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਵਾਕ ਦੁਆਰਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਸਨ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਂਟ ਨੂੰ ਉਸ ਪੜਾਅ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਕ ਜਾਂਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਮੈਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੇ ਵੀ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਭਾਗੀ ਮੁਖੀਆਂ ਦੇ ਰਹਿਮੇ-ਕਰਮ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸਤੰਬਰ 1951 ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਨੁਸੂਚੀ L ਅਤੇ M, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਨ:

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ... ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੈ, ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਲਾ ਦਾ ਮੈਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ - ' ਰਵੀ ਪ੍ਰਤਾਬ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ', ਏਆਈਆਰ 3952 ਆਲ 99, ਜੋ ਕਿ ਯੂਪੀ ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਾਰਡਜ਼ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸੀ। ਐਕਟ. ਉੱਥੇ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਯੂਪੀ ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਾਰਡਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 (1) (ਡੀ) (ਵੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦੁਰਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਨਾਇਬ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਉਪ-ਮੰਡਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਲਿਆ ਸੀ ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਮਾਲਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸੀ. ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲਕਦਮੀ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਵਿਧੀ ਅਪਣਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਉਪਲਬਧ ਹੋਣਾ - ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਸ 'ਤੇ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ' ਅਵਧੇਸ਼ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ', ਏਆਈਆਰ 1952 ਸਾਰੇ 63, ਪਰ ਇਹ ਕੇਸ ਉਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ' ਬੋਰਡ ਆਫ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਰਾਈਸ ', (1911) ਏਸੀ 179, ਅਤੇ - ' ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਬੋਰਡ ਬਨਾਮ ਆਰਲਿਜ ', (1915) ਏਸੀ 120। ਪੂਰੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਬੋਰਡ ਨੇ "ਪ੍ਰਸ਼ਨ" ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲਾਰਡ ਇਜ਼ੇਰਬਰਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੀ. 182:

"ਪਰ ਜੇ ਅਦਾਲਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ..... ਕਿ ਬੋਰਡ ਨੇ ਉਹ ਸਵਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂਡਮਸ ਅਤੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਹੈ।"

ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੁਬਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨਕ ਪੁੱਛਗਿੱਛ 'ਤੇ ਬੋਰਡ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਦੋ ਕੇਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ,

ਮੈਂ ਇਹ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 311(2) ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕੋਈ ਮੈਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਉਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਵੱਲ ਮੁੜਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਟੇਕ ਚੰਦ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸ ਅਤੇ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਇਨਕੁਆਰੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ AII ਨੰਬਰ 212 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 158 F. ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ - 'ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ਼ ਸਟੇਟ ਫਾਰ ਇੰਡੀਆ', 1LR (1037) Mad 532 (PC)। ਜਿੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 96B ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਭਾਵੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਮਨਮਾਨੀ ਜਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਪਰ ਆਯਾਤ ਨਾ ਕਰੇ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਜਿਸ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਸੇਵਕ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਪੰਨਾ 540 'ਤੇ ਲਾਰਡ ਰੋਚ ਨੇ ਪੱਛਮੀ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਹੋਬਹਾਊਸ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ - 'ਸ਼ੈਟਨ ਬਨਾਮ ਸਮਿਥੀ (1895) AC 229, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਹੀ ਆਧਾਰ ਸਟੇਨ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਫੁੱਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਹੋਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਜ ਦੇ ਨੈਕਰ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਤਾਜ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ; ਤਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੂਰੀ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਉਪਾਅ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਜਾਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੁਆਰਾ ਹੈ.....ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਬਾਰਾ ਸਟੇਨ ਜੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ, ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਜ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹਨ। ਆਮ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਕ੍ਰਾਊਨ ਕਾਲੋਨੀਆਂ ਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਤਾਜ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।"

ਪੰਨਾ 542 'ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਰਪਚੇ ਨੇ ਦੇਖਿਆ:

"ਉਹ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਹੁਦੇ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਭਾਵੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਮਨਮਾਨੀ ਜਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਪੱਤਰ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਰਵਉੱਚ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸੰਸਥਾ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਦੇਵੇਂ ਇਹ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤੀ

ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜੇਕਰ ਗਲਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਚਿਤ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲਤਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ, ਇਸ ਰਾਏ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਗਲਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਨਿਵਾਰਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ - ਆਰ.ਟੀ. ਰੰਗਾਚਾਰੀ ਬਨਾਮ ਸੈਕਟਰੀ, ਆਫ ਸਟੇਟ', ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1937 ਪੀਸੀ 27 ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ। ਉਸ ਨਿਵਾਰਣ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਏਆਈਆਈ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਾ ਬਣ ਸਕੇ।

ਹੁਣ ਮੈਂ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਨਹੀਂ। ਆਰਡਰ, ਜਾਂ ਦਿਸ਼ਾ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ: 1. ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਉਪਾਅ ਹੈ; 2. ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ; 3. ਆਰਟੀਕਲ 226 ਆਰਟੀਕਲ 300 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ; ਅਤੇ 4. ਜਦੋਂ ਤੱਥ ਵਿਵਾਦਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ । ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਲੜੀਵਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਵਾਂਗਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ, ਅਨੁਸੂਚੀ O, ਮਿਤੀ 17/19 ਨਵੰਬਰ 1951 ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜੁਲਾਈ 1952 ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਕਰਨਲ ਸਰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਅਗਸਤ 1952 ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਜੇ ਉਹ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ, ਪੈਨਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜਾ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਗਲਤ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਗਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜੁਲਾਈ ਜਾਂ ਅਗਸਤ 1952 ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ--"ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ"--ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ: "ਅਦਾਲਤ, ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਹੁਕਮ ਦੀ ਰਿੱਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪਿਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਾਅ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਜੋ ਘੱਟ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ, ਲਾਭਦਾਇਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਵਿੱਚ -- 'ਰੈਗ ਬਨਾਮ ਚੈਰਿਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਜ਼ ਫਾਰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਐਂਡ ਵੇਲਜ਼', (1897) 1 QB 407, ਇਹ ਰਾਈਟ ਅਤੇ ਬਰੂਸ ਜੇਜੇ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਕੋਲ ਵਿਕਲਪਕ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਉਪਚਾਰ ਹਨ। ਵਿੱਚ -

- 'ਰੀ ਐਲਵਰਟਨ ਆਰ. ਚੈਪਮੈਨ, (1884) 156 ਯੂ ਸੈਕਸ਼ਨ 211, ਪੀ. 218, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਫੁਲਰ ਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਾਂ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੱਕ ਲੋੜੀਂਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਦਾ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੱਲੇਗਾ।" ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੈਦ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੋਲੰਬੀਆ ਦੇ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਸਟੇਟਸ ਮਾਰਸ਼ਲ ਕੋਲ ਯੂ.ਐਸ. ਰੇਵ. ਸਟੈਟ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਧਾਰਾ 102 ਫੈਰਿਸ ਆਨ ਐਕਸਟਰਾਆਰਡੀਨਰੀ ਲੀਗਲ ਰੀਮੇਡੀਜ਼ ਵਿਚ ਪੰਨਾ 245 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: "ਮੈਂਡਮਸ, ਇੱਕ ਠੋਸ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਇੱਕ ਹੋਰ ਢੁਕਵਾਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਹੈ। ਇੱਕ ਪੂਰਕ ਉਪਾਅ, ਜਿੱਥੇ ਪਾਰਟੀ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵਾਂ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਅਜਿਹੇ ਉਪਾਅ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਕੋਈ ਖਾਸ ਉਪਾਅ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਭਿਆਸ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਸਰਕਾਰ ਉੱਥੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਹੇਲਸ਼ਾਮ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ "ਜੇ ਘੱਟ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ, ਲਾਭਕਾਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ"। ਹੇਲਸ਼ਾਮ ਦੇ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੇ 9ਵੇਂ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਪੰਨਾ 774 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ-

"ਨਾ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਣ ਉਪਾਅ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਵੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਹੋਵੇਗੀ।"

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ - 'ਰਸ਼ੀਦ ਅਹਿਮਦ ਬਨਾਮ ਮਿਉਂਸਪਲ ਬੋਰਡ, ਕੈਰਾਨਾ', 1950 ਐਸਸੀਆਰ 566. ਜਿੱਥੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਢੁਕਵਾਂ ਉਪਾਅ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਦਾਸ ਜੇ, ਪੰਨਾ 572 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:

"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਰਿੱਟ ਦੇਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਢੁਕਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 32 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਆਪਕ ਹਨ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਬੋਰਡ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਧਾਰਾ 318 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਜਿਸ ਨੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਹੈ।"

ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੇਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੱਥ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਸਨ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ (ਵਰਗੀਕਰਣ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 56 ਅਤੇ 57 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ

ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਉਪਾਅ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਪੈਰੇ 15 ਵਿੱਚ ਕਰਨਲ ਸਰਨ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਉਪਾਅ ਸੀ। ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਰਿੱਟ ਦੁਆਰਾ ਉਪਾਅ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। (23) ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਦੂਜਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸ਼ੋਲਾਪੁਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ - 'ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ', 1950 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। SCR 869, 'ਤੇ ਪੀ. 900, ਜਿੱਥੇ ਮੁਖਰ-ਜੀਐ ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਅਵੈਧ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 32 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਣਉਚਿਤ ਹੈ।"

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸ੍ਰੀ ਟੇਕ ਚੰਦ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ 'ਬ੍ਰਿਜਨੰਦਨ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਬਝਾਰ', 29 ਪੈਟ 461 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਰਾਹਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਹਾਰ ਮੈਨਟੇਨੈਂਸ ਆਫ਼ ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਸੀ। ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ਾਈ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਐਕਟ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 13 (1) ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਨਾਗਰਿਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ਾਈ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਮਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਰੀਡੀਥ ਸੀਜੇ ਨੇ ਪੀ. 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ। . :

"ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (1) (ਬੀ) 26 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਰੱਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦੇਵਾਂਗਾ।"

ਦਾਸ ਜੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਕ ਸਮਾਨ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਪੰਨਾ 479 'ਤੇ ਕਿਹਾ:

"ਉਸ ਧਾਰਾ 226 ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁਕਮ ਮੰਗਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ 26 ਜਨਵਰੀ 1950 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਆਪਕ ਹਨ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਜੋ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ।

ਦੁਆਰਾ ਰਿੱਟਾਂ ਦਾ ਘੇਰਾ ਤਿੰਨ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ (1) ਵਿੱਚ -- ਜੀ. ਵੀਰੱਪਾ ਪਿੱਲਈ ਬਨਾਮ ਰਮਨ ਐਂਡ ਰਮਨ ਲਿਮਿਟੇਡ, 1952 ਐਸਸੀਆਰ 287, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪੰਨਾ 297 'ਤੇ ਕਿਹਾ:

ਅਜਿਹੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਧੀਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਜਾਂ

ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਭੁੱਲ, ਗਲਤੀ, ਜਾਂ ਵਧੀਕੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਈ ਹੈ;"

ਵਿੱਚ -- 'ਪੈਰੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ ਬਨਾਮ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ', 1952 SCA 299 'ਤੇ p. 305, ਮੁਖਰਜੀ ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਘਟੀਆ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਰਟੀਓਰਰੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਫੈਸਲਾ ਗਲਤ ਹੈ; ਅਤੇ (3) ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਮਹਾਜਨ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, - 'ਇਬਰਾਹਿਮ ਅਹੂਬੇਕਰ ਬਨਾਮ ਕਸਟੋਰਡੀਅਨ-ਜਨਰਲ ਆਫ਼ ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ', 1952 SCA 501।

ਲਾਰਡ ਗੋਡਾਰਡ ਸੀਜੇ ਇਨ -- 'ਆਰ. v. ਲੁਡਲੋ' (1947) 1 ਸਾਰੇ ER 880, p. 882 ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਸਰ-ਟਿਓਰਰੀ ਦੁਆਰਾ ਆਦੇਸ਼ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਨਾ ਹੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਗਲਤ ਦਿਸ਼ਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ।"

ਗ੍ਰੀਰ, ਐਲਜੇ ਵਿੱਚ - 'ਆਰ. ਬਨਾਮ ਸਿਹਤ ਮੰਤਰੀ', (1938) 4 ਸਾਰੇ ER 32 'ਤੇ ਪੀ. 36, ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ: "ਜਿੱਥੇ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਯਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਰਟੀਓਰਰੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਇਤਫਾਕ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਬੂਤ, ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸਬੂਤ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ।" ਵਿੱਚ -- 'ਰੇਸਕੋਰਸ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਕੰਟਰੋਲ ਬੋਰਡ ਬਨਾਮ ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ਼ ਸਟੇਟ ਫਾਰ ਏਅਰ', (1944) 1 ਸਾਰੇ ER 60, ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੋਡਾਰਡ ਐਲਜੇ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਗਲਤੀ ਲਈ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਦੇ ਪੁਰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਦੀ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਲਾਰਡ ਹਲਡੇਨ ਦੁਆਰਾ - 'ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਵੈਸਟਿੰਗਹਾਊਸ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਐਂਡ ਮੈਨੂਫੈਕਚਰਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਅੰਡਰਗਰਾਊਂਡ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਰੇਲਵੇਜ਼', (1912) AC 673 ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਖੂਹ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਫਿਰ ਵੀ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦਾ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਾਲਸ ਜੱਜ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਉਹ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਜੇਕਰ ਇਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਗਲਤ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਉਪਾਅ ਅਪੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।"

ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਲਿਖਤ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਹੇਲਸ਼ਾਮ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੇ 9ਵੇਂ ਭਾਗ ਦੇ ਪੰਨਾ 768 'ਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਸੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:

"(ਏ) ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਿਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਫਰੈਂਚਾਈਜ਼ੀ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਉਕਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਐਕਟ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਰਨ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ) ਦੁਆਰਾ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ;

(ਬੀ) ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ, ਫਿਲਹਾਲ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਸਦੇ ਜਨਤਕ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਉੱਤੇ ਉਸਦੇ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ;

(ਸੀ) ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ;

(ਡੀ) ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਖਾਸ ਅਤੇ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ

(ਈ) ਕਿ ਆਰਡਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਪਾਅ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਵਿੱਚ - 'ਜੁਪੀਟਰ ਜਨਰਲ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ, ਬਨਾਮ ਰਾਜਗੋਪਾਲਨ', ਏਆਈਆਰ 1952 ਪੁੰਜ 9, ਪੀ. 30, ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸੋਨੀ, ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਧਾਰਾ 45 ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 226 ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁਣ ਉਹ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਧਾਰਾ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਚੰਗੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੇ "ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਲਈ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੈਨਰਜੀ, ਜੇ. : "ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਨਾਮਕਰਨ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਰਿੱਟਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਥੇ ਰਿੱਟਾਂ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹਨ।" ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹਨ ਜੋ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 46 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ "ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਨਿਆਂ ਦੀ ਉਸਦੀ ਮੰਗ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ" ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਧਾਂਤ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੱਸਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਮੰਗ 'ਮੈਨਡਮਸ' ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ

ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਟੇਕ ਚੰਦ ਨੇ ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ - ' ਸਿਓਸ਼ੰਕਰ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ', ਏਆਈਆਰ 1951 ਨਾਗ 58 (ਐਫਬੀ), ਜਿੱਥੇ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਮੰਗ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਮੰਗ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਬੇਤੁਕੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਇਹ ਨਿਯਮ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨੇ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਯਮਾਂ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਫਿਰ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿਗਰਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਤੱਥ ਵਿਵਾਦਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਲੁਸ਼, ਜੇ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ' ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਬਲੂਮਸਬਰੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰਜ਼ ', (1915) 3 KB 768, ਪੰਨਾ 798 'ਤੇ :

"ਪਰ ਜੇ ਜ਼ਮੀਨ ਅਜਿਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗਲਤੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਜਨਰਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।" ਵਿਚ -- 'ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਸਵਾਨਸੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰਸ ', (1925) 2 KB 250, ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਲਾਰਡ ਹੈਵਰਟ, ਸੀ; ਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਪਾਰਕ ਘਾਟਾ ਬਰਕਰਾਰ ਸੀ।" ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ, "ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।"

ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਪੰਨਾ 256 'ਤੇ ਕਿਹਾ: "ਸਾਰੀ ਦਲੀਲ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਗੰਭੀਰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਦਲੀਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਜਨਰਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਉੱਤੇ ਲਗਾਇਆ ਹੈ।

ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਲਈ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿ ਕਮੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ) ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਉਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਾਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ।" ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੌਰਾਨ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜੇ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਇਨਕੁਆਰੀ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜੁਲਾਈ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਗਸਤ 1952. ਇਹ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਸਰਨ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 1 ਦੀ ਇੱਕ ਲਾਈਨ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜੁਲਾਈ 1953 ਵਿੱਚ 53 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਵੇਗਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਐਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ

ਸੀ। ਉਸਨੇ ਨਵੇਂ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜੁਲਾਈ 1952 ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਮਾਮਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਉੱਤੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ

ਫਿਰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਇਹ ਸਪੁਰਦਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਧਾਰਾ 226 ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ, ਨਿਰਦੇਸ਼, ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਰਿੱਟ ਆਦਿ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ, ਜਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ 'ਅਦੇਸ਼' ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ - 'ਬੰਬੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਬਨਾਮ ਖੁਸ਼ਾਲ ਐਸ. ਅਡਵਾਨੀ', ਏਆਈਆਰ 1950 ਐਸਸੀ 222, ਪੀ. 236. ਇਹ 1935 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ ਜਨਰਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 176 ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ ਅਤੇ 'ਸਰਟੀਓਰੀ' ਦੀ ਰਿੱਟ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਨੂੰ. ਇਸ ਮਹਾਜਨ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਸੰਪੰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਖੁਦ ਇੱਕ ਸੂਬੇ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕਿ "ਮੁਕੱਦਮਾ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ"। ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ", ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉਪਾਅ ਜੋ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ "ਸੂਏ" ਸਮੀਕਰਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ 'ਸਰਟੀਓਰੀ' ਦੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਵੀ ਉਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਕਿਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਤਾਂ 'ਇਰਟੀਓਰੀ' ਦੀ ਰਿੱਟ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿਨ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। 1 ਇਸ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਇਸ ਸਪੁਰਦਗੀ ਨੂੰ ਓਵਰ-ਰੋਲ ਕਰੇਗਾ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸ੍ਰੀ ਟੇਕ ਚੰਦ ਦੀ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 320 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯੂਨੀਅਨ ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੰਬਾਈ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜਿਸ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 320 ਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਟੇਕ ਚੰਦ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਯੂਨੀਅਨ ਵੱਲੋਂ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮ ਜੂਨ 1950 ਤੱਕ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਦਰਸਾਵੇ ਕਿ ਸੇਵਾ ਅਜੇ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਹੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਜੂਨ 1950 ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ ਰੁ. 500/-।

ਸੋਨੀ ਜੇ: ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵੀਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਚ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ। 34. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲਈ 22-11-1951 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੁਲਾਈ 1952 ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤੱਥ ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਇਨਕੁਆਰੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਸ 'ਤੇ ਆਯੋਜਿਤ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਜਾਂਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਟਿਊਨਿਟੀ, ਉਹ ਜੀਵ ਇੱਕ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਸਰਕਾਰ ਨਾ ਕਿ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ 'ਮੈਂਡਮਸ' ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰੇ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਾ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੇਵਾ।

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਰਾਹਤਾਂ ਲਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ [ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਚਿਤ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਹਿਸ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਜੋ ਸਤੰਬਰ 1952 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਨਾ ਹਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਗਲਤ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਲਈ ਦੁਖੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਾ ਉਪਾਅ ਮੇਰੇ ਲਈ ਹਰਜਾਨੇ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ 'ਮੈਂਡਮਸ' ਦੀ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ, ਖਾਸ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਾਕੰਸ਼ "ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਹੁਦੇਦਾਰ" "ਅਹੁਦੇਦਾਰ" ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। "ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ. ਜੇਕਰ ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ 'ਹੁਕਮ' ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਰੱਖੇ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ 'ਮੈਂਡਮਸ' ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਖਾਸ ਅਤੇ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ - 'ਐਲੀਵਰਟਨ ਆਰ. ਚੈਪਮੈਨ', 156 ਯੂਐਸ 211 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫੁਲਰ ਸੀਜੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ "ਨਿਆਂ ਦਾ ਵਿਵਸਥਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗਾ"।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ |